

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: **A. S.**, nar. X., štátny príslušník Pakistanskej islamskej republiky, t.č. miesto pobytu Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, *zastúpený Advokátskou kanceláriou Š., s.r.o., Ž.*, proti odporcovi **Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská Streda, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úradu hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra, Ádorská 34, Dunajská Streda**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. PPZ-HCP-BA8-AV-1-79/2011 zo dňa 14. júna 2011, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 44 Sp/76/2011-86 zo dňa 19. decembra 2011, takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 44Sp/76/2011-86 zo dňa 19. decembra 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Trnave rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie č. p. PPZ-HCP-BA8-AV-1-79/2011 zo dňa 14. júna 2011, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) predĺžil lehotu zaistenia o šesť mesiacov, t.j. dňom 14. júna 2011 do 14. decembra 2011 z dôvodu, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia účastníka konania z územia Slovenskej republiky (ďalej len „SR“) možno predpokladať, že sa tento výkon predĺži z dôvodu, že účastník konania dostatočne nespolupracuje a že mu zastupiteľský úrad nevydal cestovný doklad počas doby jeho zaistenia a to v lehote do 14. júna 2011. Zároveň podľa § 62 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov určil, že účastník zostáva umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov (ďalej len „ÚPZC Medved'ov“).

Krajský súd dospel k záveru, že odporca správne aplikoval ustanovenie § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov a rozhodnutím o predĺžení lehoty zaistenia nedošlo u navrhovateľa k pozbaveniu osobnej slobody podľa článku 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, odporca teda rozhodol vecne správne.

Z administratívneho spisu mal krajský súd za preukázané, že navrhovateľovi bola už jedenkrát predĺžená lehota zaistenia do 14. júna 2011 a to rozhodnutím odporcu č. UHCP-BA-DS-AV-21/2010 zo dňa 14. decembra 2010, ktoré bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 44Sp/43/2010 zo dňa 28. februára 2011. Rozsudok krajského súdu napadol odvolaním právny zástupca navrhovateľa, pričom Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 1Sža 21/2011 zo dňa 24. mája 2011 prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Pokiaľ ide o námietku právneho zástupcu navrhovateľa, že opakovaným predĺžením lehoty zaistenia u navrhovateľa došlo k porušeniu zákona, krajský súd poukázal na ust. § 63 ods. 3 druhá veta zákona o pobyte cudzincov, z ktorého vyplýva, že policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o dvanásť mesiacov, z ktorého podľa názoru súdu nevyplýva obmedzenie predlžovať lehotu jedenkrát alebo viackrát, ale len časové obmedzenie spočívajúce v tom, že táto lehota môže byť predĺžená najviac o 12 mesiacov, čo bolo zo strany správneho orgánu dodržané a navrhovateľ bol pred jej uplynutím prepustený na slobodu.

K námietke účelnosti, efektívnosti a zákonnosti zaistenia krajský súd poukázal na svoje predchádzajúce rozhodnutie sp. zn. 44Sp/43/2010 zo dňa 28. februára 2011, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sža 21/2011 zo dňa 24. mája 2011, v ktorých sa konštatuje, že navrhovateľ dostatočne nespolupracuje s orgánmi cudzineckej polície a že do konca zaistenia nebol navrhovateľovi vystavený náhradný doklad. K vydaniu cestovných dokladov nedošlo z dôvodu, že navrhovateľ viackrát odmietol vyplniť osobný dotazník, ktorým podmieňuje príslušné veľvyslanectvo vystavenie náhradných cestovných dokladov.

K námietke, že správny orgán bol pasívny, krajský súd uviedol, že samotná početnosť úkonov správneho orgánu nemôže byť v danom prípade rozhodujúcim kritériom pri posudzovaní efektívnosti a účelnosti zaistenia navrhovateľa. Nemôže byť kladené za vinu odporcovi, že k výkonu vyhostenia došlo jeho vinou, keď tento nemá prostriedky, ktorými by donútil navrhovateľa, aby spolupracoval s orgánmi cudzineckej polície. Podľa názoru krajského súdu práve neustále odmietanie vyplňovania osobného dotazníka je v príčinnej súvislosti s tým, že doposiaľ nedošlo k vykonaniu administratívneho vyhostenia cudzinca, keďže predpokladom pre výkon tohto vyhostenia je zabezpečenie náhradných cestovných dokladov pre osobu, ktorá má byť vyhostená z územia SR. Krajský súd uviedol, že konanie navrhovateľa považuje za také konanie, ktorým bráni procesu prípravy na odsun. Je nepredstaviteľné, aby sa výkon vyhostenia tejto osoby vykonával zo slobody, keďže navrhovateľ nemá finančné prostriedky na svoju obživu, nezdržuje sa na území SR na mieste známom pre orgány cudzineckej polície a jeho fyzická prítomnosť je potrebná pri príprave tejto osoby na opustenie SR.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie. Uviedol, že s rozsudkom v celom rozsahu nesúhlasí z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. f/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), teda z dôvodu, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní namietal nesprávny výklad ust. § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, podľa jeho názoru ak zákon výslovne neuvádza, že lehotu zaistenia možno predĺžiť aj opakovane, vydať rozhodnutie o predĺžení trvajúceho zaistenia teba možno jediný krát a maximálne o 12 mesiacov. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 76a zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku, ktorý ustanovuje možnosť predĺženia lehoty väzby ako porovnateľného inštitútu k inštitútu zaistenia podľa zákona o pobyte cudzincov,

avšak výslovne uvádza možnosť opakovaného predĺženia v súčte najviac na 60 mesiacov. Určité ustanovenia majú byť vykladané miernejšie v prospech adresáta mocenského pôsobenia štátu. Obzvlášť vtedy, ak štát zvlášť významným spôsobom zasahuje do sféry fyzických osôb. Ak v konkrétnom prípade jedna výkladová možnosť smeruje k presadeniu určitého práva a druhá nie, má sa použiť tá možnosť, ktorou sa realizuje základné právo.

Vytýkal správny orgán, že rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia nespĺňa zákonom stanovené podmienky, nakoľko podľa jeho názoru dôvodom predĺženia lehoty zaistenia cudzinca nemôže byť nečinnosť príslušných orgánov. Z rozhodnutia odporcu vyplýva, že navrhovateľ nespôsobuje, ďalej z neho vyplýva, že v čase od vydania rozhodnutia o prvom predĺžení lehoty zaistenia do vydania napadnutého rozhodnutia realizoval s navrhovateľom šesť pohovorov, pričom nie je zrejmé, čo sa má opakovanými pohovormi zo strany odporcu dosiahnuť, keďže z pohľadu navrhovateľa je jediným relevantným úkonom v jeho veci návšteva na veľvyslanectve, ktorá bola absolvovaná až po uplynutí ôsmich mesiacov od jeho zaistenia. Tvrdenie krajského súdu k tejto námietke, že nespôsobuje navrhovateľa v podobe nevyplňania dotazníkov je v príčinnej súvislosti s nevydaním náhradných dokladov, je tak nezrozumiteľné a to aj vzhľadom k tomu, že odporca navrhovateľovi náhradné cestovné doklady vybavil. Rovnako je podľa navrhovateľa nezrozumiteľné, že súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukazuje na trest vyhostenia napriek tomu, že navrhovateľ bol vyhostený administratívne.

Poukázal na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý vo viacerých rozhodnutiach (rozhodnutie vo veci A. proti Švajčiarsku, sťažnosť č. 24881/94, rozsudok z 5. augusta 1998) uviedol, že pozbavenie slobody bolo porušením článku 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd z dôvodu, že úkony smerujúce k vyhosteniu sa neuskutočňovali s náležitou starostlivosťou. Navrhovateľ bol zaistený 18 mesiacov a nebol z územia SR administratívne vyhostený. Reálnosť vyhostenia je teda podľa neho sporná. Odporca sa, podľa jeho názoru, jeho vyhostiteľnosťou nikdy nezaoberal a súd sa s uvedenou námietkou vysporiadal tak, že konštatoval, že navrhovateľ nespôsobuje s orgánmi cudzineckej polície. Toto konštatovanie je vo vzťahu k efektívnosti a účelnosti zaistenia, t.j. reálnej vyhostiteľnosti navrhovateľa, nezrozumiteľné.

Navrhovateľ v odvolaní zároveň žiadal o urýchléné rozhodnutie v zmysle článku 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Na základe týchto skutočností navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov konania.

Odporca sa k odvolaniu vyjadril podaním zo dňa 30. januára 2012, v ktorom uviedol, že s tvrdeniami právneho zástupcu navrhovateľa v plnej miere nesúhlasí a zastáva názor, že tieto sú neodôvodnené a možno ich považovať za nedôveryhodné, irelevantné a špekulatívne. Konštatoval, že k vydaniu rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia cudzinca bol v zmysle ust. § 32 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „zákon o správnom konaní“) zistený presne a úplne skutočný stav veci a boli obstarané a zadokumentované potrebné podklady pre rozhodnutie. Odporca poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ bol počas obdobia zaistenia viackrát vyzvaný za prítomnosti tlmočníka, aby vyplnil dotazník potrebný k zisteniu totožnosti a následnému vystaveniu náhradného cestovného dokladu. Navrhovateľ však viackrát prehlásil, že sa do krajiny pôvodu nevráti a z toho vyplývajúc odmietol akúkoľvek spoluprácu, nevyplnil osobný dotazník, teda neuviedol žiadne ďalšie identifikačné údaje, na základe ktorých by bolo možné vystavenie náhradného cestovného dokladu. Čo sa týka úkonov k vybaveniu náhradného cestovného dokladu cudzinca odporca uviedol, že v prvom rade je nutná ochota cudzinca spolupracovať pri uvádzaní svojich identifikačných údajov. Príslušné orgány nemajú možnosť ovplyvňovať alebo zasahovať do rozhodnutí autorít a štátnych orgánov pakistanskej islamskej republiky, napriek tomu bol však nakoniec náhradný cestovný doklad vystavený, čo však bolo ovplyvnené dvomi návštevami zastupiteľského úradu ako aj viacnásobnou korešpondenciou vo veci vystavenia náhradného cestovného dokladu. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam má odporca za to, že aplikovať opakované predĺženie lehoty zaistenia bolo nutné a zaistenie cudzinca bolo účelné.

Dňa 21. novembra 2011 bol pracovníkom ÚPZC Medved'ov zaslaný z Veľvyslanectva Pakistanskej islamskej republiky so sídlom vo Viedni náhradný cestovný doklad č. X. a následne sa pristúpilo k realizácii výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Navrhovateľ bol dňa 24. novembra 2011 eskortovaný na medzinárodné letisko Schwechat vo Viedni za prítomnosti vyčlenenej eskortnej skupiny, ktorá mala zabezpečiť navrhovateľov návrat do krajiny pôvodu. Predstavitelia leteckej spoločnosti I. odmietli vystaviť navrhovateľovi ako aj eskorte palubné letenky napriek tomu, že potvrdili deportáciu a súhlasili s prevozom navrhovateľa.

Navrhovateľ požiadal dňa 29. novembra 2011 v ubytovacích priestoroch ÚPZC Medveďov o udelenie azylu a dňa 11. decembra 2011 bol prepustený na slobodu a prevezený do Záchytného tábora Humenné. Rozhodnutím Migračného úradu MV SR č.p.: MU-579-25/PO-Ž-2011 zo dňa 10. januára 2012 bolo v zmysle § 19 ods. 1 písm. i) zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle, konanie o udelenie azylu navrhovateľovi zastavené. Navrhovateľ ešte pred vyhlásením tohto rozhodnutia opustil ubytovacie priestory záchytného tábora a od uvedenej doby nie je jeho pobyt známy.

Odporca konštatoval, že nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia v zmysle § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov je splnenie podmienky, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia cudzinca mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad, alebo splnenie podmienky, že cudzinec dostatočne nespôlpracuje. Odporca skúmal účel zaistenia a konštatoval, že tento nezanikol, cudzinec nespĺňa podmienky prepustenia z dôvodu existencie rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Cudzinec nespôlpracoval s pracovníkmi ÚPZC Medveďov, nebol mu zastupiteľským úradom vydaný náhradný cestovný doklad, s ktorým by mohol vycestovať a nevlastní žiadne finančné prostriedky, preto námietky právneho zástupcu odporca považuje za nedôvodné a nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, na ktorom odporca trvá.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 15. februára 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Z administratívneho spisu vyplýva, že dňa 15. júna 2010 bolo pod č.p.: UHCP-BA-DS-AV-21/2010 vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa a určení mu zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu troch rokov, t.j. do 15. júna 2013. Následne rozhodnutím č.p.: UHCP-BA-DS-AV-21/2010 zo dňa 15. júna 2010 rozhodol odporca o zaistení navrhovateľa v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov z dôvodu výkonu jeho administratívneho vyhostenia z územia SR. Tým istým rozhodnutím

bol navrhovateľ umiestnený v ÚPZC Medveďov. 14. decembra 2010 vydal odporca rozhodnutie č.p.: UHCP-BA-DS-AV-21/2010, ktorým podľa § 62 ods. 3 o pobyte cudzincov predĺžil lehotu zaistenia o šesť mesiacov, t.j. dňom 14. decembra 2010 o 9:45 hod. do 14. júna 2011 a uviedol, že navrhovateľ zostáva umiestnený v ÚPZC Medveďov. Rozhodnutím č.p.: PPZ-HCP-BA8-AV-1-79/2011 zo dňa 14. júna 2011 bola v zmysle § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov druhýkrát predĺžená lehota zaistenia navrhovateľa o šesť mesiacov, t.j. od 14. júna 2011 do 14. decembra 2011.

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie č. p. PPZ-HCP-BA8-AV-1-79/2011 zo dňa 14. júna 2011, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov predĺžil lehotu zaistenia o šesť mesiacov, t.j. dňom 14. júna 2011 do 14. decembra 2011.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov. Policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov, ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon jeho administratívneho vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že cudzinec dostatočne nespupracuje alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety; to neplatí, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia v zmysle § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov je splnenie podmienky, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia cudzinca mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety alebo splnenie podmienky, že cudzinec dostatočne nespupracuje.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia tým, že účastník konania po jeho zaistení a umiestnení do ÚPZC Medveďov nespupracoval s pracovníkmi ÚPZC

Medved'ov a zastupiteľský úrad do dňa vydania napadnutého rozhodnutia nevydal náhradný cestovný doklad počas lehoty zaistenia účastníka konania. Na základe predložených dokladov a zistených skutočností možno predpokladať, že náhradný cestovný doklad bude účastníkovi konania vystavený zastupiteľským úradom Pakistanskej islamskej republiky, avšak nie počas jeho zaistenia v lehote do 14. júna 2011. Správny orgán taktiež skúmal účel zaistenia a skonštatoval, že tento účel nezanikol, účastník konania nespĺňa podmienky prepustenia z dôvodu existencie rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Navrhovateľ nespolupracoval s pracovníkmi ÚPZC Medved'ov, doposiaľ nebol účastníkovi konania zastupiteľským úradom vydaný náhradný cestovný doklad, s ktorým by mohol vycestovať a nevlastní žiadne finančné prostriedky. Podľa správneho orgánu obmedzenie osobnej slobody účastníka konania je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky ako aj s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré konkrétne kroky smerujúce k vyhosteniu navrhovateľa boli po umiestnení účastníka konania do ubytovacích priestorov ÚPZC Medved'ov vykonané.

Pracovníci ÚPZC Medved'ov vykonali dňa 17. decembra 2010, 1. februára 2011, 16. marca 2011, 1. apríla 2011, 9. mája 2011 a 2. júna 2011 s účastníkom konania za prítomnosti tlmočníka pohovor za účelom získania doplňujúcich informácií o jeho osobe s cieľom opätovného overenia jeho totožnosti v Pakistanskej islamskej republike a následnom zabezpečení vystavenia náhradného cestovného dokladu, avšak účastník konania odmietol akúkoľvek spoluprácu a nevyplnil osobné dotazníky zaevidované pod č.p.: PPZ-HCP-BA8-AV-1-74/2011.

Dňa 8. februára 2011 bola vykonaná návšteva na Veľvyslanectve Pakistanskej islamskej republiky so sídlom vo Viedni, za účelom opätovného odovzdania žiadosti o vystavenie náhradného cestovného dokladu pre účastníka konania. Zo strany veľvyslanectva bola vyslovená ochota vystaviť náhradný cestovný doklad len za podmienky, že účastník konania vyplní osobný dotazník v rodnom jazyku.

V zápisnici o podaní vysvetlenia spísanej pod č.p.: UHCP-BA-DS-AV-1-78/2011 na OCP PZ Dunajská Streda dňa 14. júna 2011 sa účastník konania vyjadril k uvedeným skutočnostiam ako aj v zmysle § 33 ods. 2 zákona o správnom konaní mu bola daná možnosť vyjadriť sa k začatiu správneho konania vo veci predĺženia lehoty zaistenia, kde okrem iného uviedol, že do Pakistanu sa nechce a ani nemôže vrátiť, nakoľko tam mal problémy

s opozičnou politickou stranou a z uvedeného dôvodu nevyplnil ani dotazníky, ktoré mu boli predložené pracovníkmi ÚPZC Medved'ov a ani v budúcnosti tieto doklady nevyplní. V domovskej krajine boli za ním nejaké osoby jemu neznáme zo skupiny Al kaida a chceli, aby vstúpil do ich skupiny, keď odmietol, vyhrážali sa mu zabitím. Toho času v Pakistane sú naďalej bombové útoky a návrat do domovskej krajiny je nebezpečný. V Pakistane žijú jeho rodičia a jedna sestra, jeden brat žije v Taliansku, kde pracuje. Dvaja bratia žijú a pracujú v Malajzii. Dve sestry sú vydaté a žijú s rodinou v Pakistane. V Pakistane nechce vykonávať protištátne aktivity a preto sa nechce vrátiť domov.

Na základe týchto skutočností správny orgán dospel k záveru, že sú splnené podmienky § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné a nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Nezistil žiadne pochybenie v postupe odporcu ani krajského súdu. Námietky navrhovateľa uvedené v odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu sú totožné s námietkami uvedenými v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu a podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa s nimi krajský súd dostatočne vysporiadal.

Z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodiť záver, že rozhodnutie odporcu o predĺžení lehoty zaistenia, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 O. s. p. v spojení s § 246c O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c O. s. p. tak, že navrhovateľovi, ako neúspešnému účastníkovi konania trovu odvolacieho konania nepriznal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

V Bratislave 15. februára 2012

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková